

Sygnatura akt VI Ka 12/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Dariusz Prażmowski

SSO Andrzej Ziębiński

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Andrzeja Zięby

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r.

sprawy **D. S.** ur. (...) P.,

syna A. i K.

oskarżonego z art. 217a kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 października 2013 r. sygnatura akt III K 1013/12

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 12/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 1013/12 Sąd Rejonowy w Gliwicach:

1. oskarżonego D. S. uznał za winnego tego, że w dniu 19 maja 2012 roku w G. na terenie lotniska (...) podczas trwania imprezy masowej (...) poprzez uderzenie w głowę naruszył nietykalność cielesną pracownika służby informacyjnej A. S. w związku z podjętą przez niego interwencją na rzecz ochrony bezpieczeństwa ludzi, ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego, to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 217a k.k. – i za to na zasadzie art. 217a k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 370,00 złotych oraz opłatę w kwocie 60,00 złotych.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, w wyniku przyjęcia, że spójne i potwierdzające się wzajemnie wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka E. K. nie zasługują na wiarę, pozostają bowiem sprzeczne z relacjami pracowników ochrony, którzy zdaniem sądu nie mieli powodów do fałszywych zeznań przeciwko oskarżonemu – przy jednoczesnym pominięciu znaczenia roli, jaką pełnili oni w dniu zdarzenia i wzajemnej ich bieżącej komunikacji oraz samego faktu zarzutów wysuwanych przeciwko nim przez oskarżonego i jednoczesnym braku racjonalnych powodów do samodzielnego pozbycia się przez oskarżonego swojej kurtki wraz z rzeczami;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż w maju 2012 roku podczas imprezy (...) w G. oskarżony uderzył pięścią w twarz A. S. – pracownika służby informacyjnej, czym miał naruszyć jego nietykalność osobistą oraz że działania pracowników ochrony podjęte miały być na rzecz ochrony bezpieczeństwa ludzi, ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego – podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że nie doszło do uderzenia pokrzywdzonego przez oskarżonego, działania zaś pracowników ochrony jako podjęte poza terenem imprezy nie stanowiły interwencji w rozumieniu art. 217 a k.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że to oskarżony sam wyrzucił kurtkę w tłum.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Z ostrożności procesowej obrońca zarzucił również wyrokowi rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, pomimo że wystarczające dla przyjętego przez sąd stopnia winy i przyjętych ustaleń faktycznych byłoby orzeczenie zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego kary rodzajowo mniej surowej, a to kary grzywny.

W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej kary i orzeczenie kary grzywny w miejsce kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się skuteczna, choć przyczyną uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji jest stwierdzenie przez sąd odwoławczy uchybienia procesowego niewskazanego w wywiedzionym środku odwoławczym.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, że sąd I instancji swoje ustalenia faktyczne oparł m.in. na zeznaniach świadka J. K. (1). Co prawda w uzasadnieniu wymieniając dowody stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, sąd nie wskazał zeznań tego świadka, a jedynie akta sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową G. w G. o sygnaturze 2 Ds 1288/12, w których to aktach znajduje się protokół przesłuchania w charakterze świadka J. K. (1). Jednakże zawarte w uzasadnieniu pisemnym zaskarżonego wyroku wywody sądu I instancji i przytoczenie okoliczności podanych przez świadka J. K. (1), nie pozostawiają jednak pola na wątpliwości w kwestii uczynienia zeznań świadka podstawą ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego.

Sposób wprowadzenia zeznań wskazanego świadka do materiału dowodowego będącego podstawą wyroku w sposób rażący narusza zasadę bezpośredniości postępowania sądowego oraz przepis art. 391 § 1 k.p.k. regulujący warunki odczytywania w toku rozprawy protokołów zeznań świadków złożonych w postępowaniu przygotowawczym bądź też przed sądem w tej lub innej sprawie. Z uwagi na to, że świadka J. K. (1) nawet nie starano się wezwać na rozprawę jako oczywisty jawi się wniosek o braku podstaw do odczytania wskazanego protokołu zeznań złożonych przez świadka w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym na skutek doniesienia złożonego przez oskarżonego w przedmiocie kradzieży jego kurtki w dniu 19 maja 2012 roku w G. na terenie lotniska (...). Znaczenie relacji J. K. (2) dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na to, że, jak wynika z protokołu jego przesłuchania, był osobą, która z

uwagi na zachowanie oskarżonego podjęła interwencję i wyprowadziła go z terenu imprezy, a następnie obserwowała zachowanie oskarżonego i działania podjęte w stosunku do pokrzywdzonego A. S., wyklucza również możliwość odczytania zeznań świadka w oparciu o art. 392 § 1 k.p.k. już z tego powodu, że przy treści wyjaśnień oskarżonego zaprzeczającego zarzutowi nie sposób uznać, iż bezpośrednio przesłuchanie świadka przed sądem nie jest niezbędne.

Odnosząc się do ogólnej kwestii związanej z posługiwaniem się w postępowaniu sądowym dowodem w postaci akt sprawy, stwierdzić należy, że możliwość taka ograniczona jest co do zasady jedynie do tego typu sytuacji, w których w oparciu o akta sprawy sąd pragnie czynić ustalenia co do faktu toczenia się jakiegoś postępowania oraz jego przedmiotu. W pozostałych przypadkach akta sprawy należy traktować jedynie jako zbiór dokumentów, w tym protokołów, których odczytanie bądź ujawnienie na rozprawie z oczywistych przyczyn uwzględniać musi warunki takiej czynności określone w art. 389 k.p.k., art. 391 k.p.k. – art. 395 k.p.k., jak też zakazy dowodowe.

Ponownie rozpoznając sprawę sąd I instancji zobowiązany będzie do ponowienia postępowania dowodowego przeprowadzonego w dotychczasowym zakresie, uzupełniając je o przesłuchanie w charakterze świadka J. K..